

[Vivike.]

ikke sige, om det skulle være det sikreste sted i Århus havn, man nu lossere, men er det det, må andre steder i havnen være endnu mere usikre, så det bedste må siges at være, at man ikke lossere ammunition i en havn ved en stor by, men at man finder andre steder, hvis den endelig skal losses — det allerbedste var, at den slet ikke blev lossert — hvor der var mere mennesketomt end netop dér, hvor man lossere nu.

Forsvarsministeren (Victor Gram): Der har så langt tilbage som i 1953-54 været en række undersøgelser i gang vedrørende mulighederne for at finde losningssteder, hvor risikomomentet kunne være mindre. De overvejelser, der fandt sted dengang, konkluderede i, at der altid ville være risikomomenter — også andre steder, selv om man kunne finde mindre beboede områder; til gengæld ville det så være ganske overordentlig kostbart at etablere losningen.

Jeg vil yderligere tilføje, at den tilgang af ammunition, vi har nu til forsvaret, er væsentlig mindre, end den har været tidligere, og at problemet derfor i nogen grad er blevet mindre.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *P. E. Eriksen* til finansministeren:

„Finder ministeren anledning til overvejelser på grund af de påstande, som er fremsat i retten i Ribe angående oplysninger, som skattelignende myndigheder skulle have fremsat?“

P. E. Eriksen: Gennem pressen er vi blevet bekendt med de udtalelser, som er fremsat i retten i Ribe, hvor en anklaget i en bedragerisag har udtalt, at han ved telefonopringninger til ligningsmyndighederne kunne erhverve sig besked med aftagernes økonomiske stilling og status og på den måde sikre sig solide betalere som kunder. Under dække af ordet revisor har man misbrugt denne stilling til at åbne dørene eller til at påstå, at de blev åbnet.

Jeg benytter derfor lejligheden, da denne sag har givet anledning til megen presseomtale, til at stille spørgsmålet således, at den højtærede finansminister kan give det

høje ting og landets befolkning et svar vedrørende de påståede forhold.

Finansministeren (Poul Hansen): Således som spørgsmålet er formuleret, kan jeg straks og uden forbehold svare ja. Det er klart, at det, der er kommet frem i pressen om denne sag, må give anledning til overvejelser og også til undersøgelser, og en sådan undersøgelse er da også iværksat straks ved sagens fremkomst.

Efter statsskattelovens § 44 er de skattelignende myndigheder forpligtet til over for uvedkommende at iagttage ubetinget tavshed med hensyn til de oplysninger om skatteydernes indkomst- og formueforhold, som under varetagelsen af deres hverv kommer til deres kundskab. Men man kan vel næppe hævde, at denne tavshedspligt også skal række ind over andre forhold. F. eks. kan det næppe tænkes, at et sognerådsmedlem, der jo i reglen vil have et nøjere kendskab til sognets beboere på mange andre måder end gennem oplysninger i selvangivelsen, skulle være helt afskåret fra at udtale sig om sit almindelige indtryk af en medborger.

Det er imidlertid helt klart, at det under ingen omstændigheder er berettiget at give uvedkommende oplysninger, der stammer fra en selvangivelse, f. eks. om størrelsen af indkomsten og formuen. Hvis dette er sket i den omtalte sag, foreligger der en overtrædelse af statsskattelovens § 44.

Som jeg allerede har sagt, er en nærmere undersøgelse nu indledt af, hvad der egentlig er passeret, og indtil et resultat af undersøgelsen foreligger, kan det jo ikke siges, hvilke foranstaltninger den kan give anledning til. Foreløbig kunne det nok se ud til, at sagen i hvert fald kan give anledning til en indskærpelse af tavshedspligten.

P. E. Eriksen: Jeg vil gerne sige den højtærede finansminister tak for svaret og redegørelsen for de overvejelser og undersøgelser, der skal foregå. I mit daglige arbejde har jeg lejlighed til at samarbejde med adskillige kommuner. Det er mit indtryk, at det kendskab, som ligningsmyndighederne er i besiddelse af til den enkelte skatteyder, behandles med den tavshedspligt, som skatteyderen har krav på, og